

NA ŽUPANČIČEVEM GROBU

Bogomil Fatur

»Tam na levi so grobovi,
tam spiš ti...«,
sam med svojimi drugovi,
davno mrtvimi.

Tam nad grobom brez imena
brezov gaj šumi,
kot pojoča rosna pena
nanj škrjanček prileti.

V travni bilki, v nežnem brstu,
ki spomladi zadehti,
v vetra božajočem prstu,
ki čez polje valovi —

V zarji, kadar zastor zlati
čez nebo visi,
in v studencu, ki po trati
kot srebrn trak hiti —

V zvezd samotnem trepetanju
sredi polnoči,
v rož dremotnem šepetanju,
ko se dan budi —

V vsem neskončnem božjem svetu,
kakor diha in živi,
v vsakem novem razodetju
pričujoč si Ti.

»Tam na levi so grobovi,
tam spiš ti...«
Jaz pa vem, da Ti si pesem,
ki nikdar ne izzveni.